

Donská

Ta holka z nonstopu, ta s těma kurevsky dlouhýma nohama a rozbitou hlavou, to byla moje Zuza. Žila tady v Donský dávno před tebou. Pozvala mě k sobě krátce po svém rozchodu s Idiotem. Zнала jsem ji ale mnohem dýl. Přišla mi kouzelná už jako dítě, když sedávala s tátou u stolu a snažila se mu vyprávět, co bylo ve škole. On přitom koukal do popelníku a típal jeden vajgl za druhým. Nenechala si ujít ani jeden den, kdy ho doma našla, a trpělivě vyjmenovávala všechny úkoly, co dostala, a písemky, co ji čekají.

Co se nastěhovala do Donský, moje náklonnost k ní rostla. Ráda jsem ji jen tak pozorovala.

Třeba jak přímo z postele strnule kouká rovnou na vchodové dveře. Futra mezi předsíní a pokojem nebyla osazená, a když na chodbě někdo prošel, znělo to stejně jako na školním táboře. Zamykala se na dva zámky, horní, dolní a pak ještě řetízek. Ale občas se jí stalo, že

usnula s nedovřenými dveřmi. Stejně jako ty poslouchala hudbu jen ze sluchátek. I když kolem nikdo nebyl. *Hlavně když kolem nikdo nebyl.*

Sedávala na okenní římse prázdné garsonky a skle pávala popel z cigaret na hlavy procházejících lidí. I na tvoji hlavě pár zrněk přistálo, ani o tom nevíš.

Často brečela a s jakýmsi vnitřním uspokojením se přitom pozorovala v zrcadle. *Připadala jsem si krásná.* Připadala mi krásná těsně před tím, než jí vytryskly slzy; když se jí oči leskly jako nikdy. Měla pootevřená ústa a naléhavý výraz. Potom si to většinou udělala. Svalila se na záda, přehodila přes sebe deku a zavřela oči. Někdy slyšela, jak to za jejími dveřmi žije. Soused odvedle vynášel koš, v bytě nad ní Ukrajinka šazovala ze zad školní batohy, děda z prvního se vracel pro zapomenuté brýle.

Sevření prstů. Ticho. Otevřela oči. *Ticho.* Prsa se jí víc a víc nadzvedala a lopatky začaly trhaně poskakovat po matraci. Prsty na nohou se křečovitě svíraly a břicho se napnulo. Ruka se pomalu posouvala z klína výš, prsty jí vjely do vlasů a ruka se sevřela v pěst. Když povolila, několik jich zůstalo omotaných kolem prostředníčku. Otočila se na bok. Choulila se do polohy dítěte. Polštář byl celý mokrý. Tehdy jsem ji milovala nejvíc. Kvůli tomu pláči.

I s ní jsem mívala neshody, ale po Idiotovi nikdy netrvalo dlouho. Byly to spíš exhibice a výhrůžky než vážně míněné úsilí o budování blízkosti s někým druhým.

Třeba s Truhlářem, co si pronajímal dílnu nad jejich ateliérem. Pracovala tam už přes dva roky, když si tam stěhoval ten svůj vercajk. Při sbíhání schodů mu vyrazila krabici s laťkami a málem i dech. Pomohla mu to se sbírat a on se zeptal, jestli by někdy nezašla na kafe. Tak jo. Odtáhla jsem ji pryč, než si stačili domluvit datum.

Od té doby si na schodišti vyměňovali úsměvy, vtípky a informace o počasí. Zuza dokonce občas poslouchala, kdy nahoře klapnou dveře, aby měli společnou cestu z baráku. Bylo to nechutný. Nakonec ji jednou zase srazil on. Jenže to zrovna neměla den. Těšila se, až se rozbřečí, potřebovala to, nešlo čekat do Donský. Přetáhla si přes hlavu kapuci ještě v ateliéru, ústa se jí zkroutila už při zadávání bezpečnostního kódu, a když zavírala mříž, stekla jí po tváři první slza.

Dveře nad ní se rozletěly. Zuze se klepaly ruce, nemohla najít správný klíč, nestačila zmizet včas. Vyřítit se ze schodiště, bral schody po dvou, ale nevyšly mu do počtu, takže se rozhodl poslední tři překonat najednou. Zakopl, zavrával a zastavil se až o Zuzu. Vysypala se jí kabelka. Popraskaná kožená peněženka, pár účtenek ze Žabky, tři rozebrané propisky, poslední žvýkačka na dně balíčku, rozdrobený ibalgin. Řasenka, kapesníčky, pár tamponů, jedna mini vložka. Zapíraná fotka pošlého psa. Špinavé kalhotky. Černé a rubem navrch. Truhlář od nich rychle uhnul pohledem do Zuziny rozmazané tváře a pak už nevěděl, kam uhýbat, neurčité pozvání na kafe právě

pozbylo platnosti. Nezachytila jsem v její tváři zklamání. Omluvně se usmála a já jsem ocenila, že se Truhlář nesnažil být nápomocný a s ukoktanou omluvou zmizel. Ten jí poličky stloukat nebude.

Jak tam tak dřepěla a cpala vše zpátky do tašky, uličkami postranních myšlenek se jí propletl do vědomí nápad je nenápadně očichat. Na nájezdy jejího nevědomí, zvířecího a nesocializovaného, jsem byla zvyklá. Občas se z ní hrnulo jako avarští nájezdníci a nemilosrdně kosilo pěstované civilizační návyky. Neměla problém se občas podloubat v nose, protrhnutí toaletního papíru si nezasloužilo ani sprostou nadávku a sny o sexu se svými příbuznými se naučila ignorovat. Ale čichání k měsíc uleželému spodnímu prádlu mě přeci jen trochu překvapilo. Sykla jsem na ni. Probrala se. Částečně fascinovaná a z větší části zahanbená si kalhotky strčila do kapsy u džíňů.

Jak jsem řekla, měla jsem Zuzu ráda. Po každém takovém sbližovacím pokusu si mě brala do té své rozsoulžené postele a společně jsme stavěly pancéřovou zeď kolem všech prosakujících citů. Nechápu, co si myslela. Že najde štěstí? Že najde lásku? *Že najdu cokoli.*

Jediné, co mě rozčilovalo, byl její pes. Tvrdila, že je to dočasné, že ho jen hlídá, ale když si pro něj Idiot nepřišel ani po třech měsících, pochopila jsem, že je Albert její.

Byla jím posedlá. Nenechala ho dělat nic, co by mu ublížilo. Nesměl být v pokoji se zapnutou rychlovarnou

konvicí. Nedovolila mu prostrkovat hlavu mostním zábradlím, hrát si s dvakrát větším psem, čmukat k podezřelým odpadkům. Albert tomu poměrně rychle porozuměl, začal být úzkostný a držel se všech těch důležitých pravidel. Byl tichý, tak ho s sebou mohla vodit do ateliéru. Všichni z něj byli nadšení. Kuba, hlavní fotograf, mu nosil vodu, modelky byly rozněžnělé, ochotné fotit déle a ukazovat více, a uklízečka tvrdila, že v kuchyňce je vždycky čistěji, když přijde s ní. Jen jedenkrát měli s Jakubem menší incident, když mu Albert překousal kabel od myši. Ale Zuza koupila bezdrátovou a pak už Kuba nadával jenom na to, že věčně nemají baterky.

Jednou Zuza Alberta omylem zavřela v kuchyňce, kde byla postavená voda na čaj. A tak radši vyskočil z otevřeného okna. Vlastně zemřeli oba dva na stejné zranění, otevřenou frakturu přední lebeční kosti. Není to ironie?

***

Probudilo mě bubnování deště a pocit, že půda pode mnou měkne a ztrácí tvar. Otevřela jsem oči a chtěla vstát, položila jsem chodidla na zem; hned se pod nimi propadla. Dloubla jsem do místa vedle. Stalo se to znovu. A pak znovu a znovu, až kolem mě byl příkop a půda se hýbala a já na vás volala, ať mi pomůžete, a někdo z vás znuděně řekl, že vlastně půdu pode mnou neposolil, a tím to bylo jasné. A pak někdo jiný chrstnul kýbl vody do příkopu, který jsem vyhloubila vlastníma rukama, a já viděla, jak se voda z jeho dna zvedá zpátky jako silná vlna, která spláchne nás všechny.